

Олга искаше да ми покаже такава една възглавница... Презъ нейната уста азъ чухъ да говори една нова истина... И по-нататъкъ сѣ въ сжщия разсждъченъ духъ...

Изповѣдъта на Бистра е централното мѣсто въ действието и въ цѣлата пиеса. — Тя пада като гръмъ върху сина, а не следъ много и върху бащата, който не може — не е въ състояние — да я повѣрва: „Поповичъ се прислонява на етажерката и после се смѣква на единъ столъ, като „поразенъ“ — е казано въ ремарката. Раздвоението на Бистра, вътрешната ѝ тревога е психологическиятъ възелъ — трагедията ѝ. Но и тя обобщава и разсждава:

Азъ чувствавамъ въ онова, което е извършено, нѣщо много особно. Сякашъ и азъ и ти, Сава, сме жертва на нѣщо неизбежно. Каточе ли моята воля никога не е служила мене, а на нѣщо скрито, по-силно отъ насъ.

Неприемливо е особено за тежкия моментъ обръщението ѝ къмъ Данаила, изплетено отъ остроумия и антитези въ Яворовъ стилъ:

Азъ съмъ много нещастна зарадъ баща ти, като го изгубвамъ и много щастлива поради тебе, защото те имамъ... Ти си билъ свидетелъ на всичко: на моитѣ поройни сълзи и на моитѣ отровени радости... Ти си моето оправдание за миналото и моята утеха за бъдещето...

Безизходното мъчително състояние се сгъстява още повече въ трето действие. Само жизнерадостната Олга не вижда нищо трагично въ станалото и се старае да убеди и Поповича въ това съ недомълвки (защото у нея това е